

(1) ג'ינס ע-26 : 84 מיל' מ-2 מיל' מיל' מיל'

(2) ג'ינס ע-26 . מיל' מיל' מיל' מיל'

(3) ג'ינס ע-26 . מיל' מיל' מיל' מיל'

אייזיק מאיר דיק

לעבן ליבוש קאמינסקיס היו האבן זיך גזעאלט מענטשן, קראמערטס, בעלי- מלאכות, שיינע יידן, און דער עיקר זיך גזעאלט מענטשן, קראמערטס, בעלי- וואס האבן שווין אפגעינדלט און אווניגען, וויאבער יונגע און אלטער. אוניגען, מען האט גערעדט, געמאכט מיט די הענט און געטעןילט מיט די פינגער צו די פינצעטער, פון וואנגען סייאט זיך געטראגן אַ געוויין, אַ יאמער.

— אַ מoid האט זיך איינגעעקשנט און ניין און ניין, — האט גזעאנט און עטערע יידענע אין אַ שיטל. — טאטע-מאמע ווילן זיך פארארגונג, גיבן איר אַ נדן, אויף אלע יידישע טעכטער געזאגט געווארן, דער חתן אין אַ צאצקע, אַ בּנִ-פּוֹרָה, אַ שאַרְפּעָר מוח, הלווי באַשערט מיר דער אויבערשטער אַז מציאה פאר מײַן טאַכטער. גלייבט מיר, איך וואָלט געטאנצט אין די גאָס פאר שמחה.

— הַלְמָאֵי לְאַמְרַ זַגְן ? — האט זיך אַפְּגָעָרָפּ אַ צוּוֹיטָע יַדְעָנָע, — שוליך וועגען טאטע-מאמע. ווי האבן איר חמד נאַגְעָגָעָבָן, דער בְּתִיחִדָּה, זיך געצְאַצְקָעַט מיט אַיר, — טעכטעל, אָפְּשָׁר דָּאַס, אָפְּשָׁר יַעֲנֵץ ? — אַיצְטָ מִינְטָ זַי, אַז ווּעַט פּוּלָן. זיך האט זיך אַינְגָעָגָעָשָׂט אַז ווּיל גִּשְׁתָּדָעַם חתָן, וואָס טאטע-מאמע האבן אויסגעקליבן, זיך ווינט, שרייט חלשת, און דאַז אַז פָּאָר דער חתונה — אַ שיינע קאמעדיע, קלעבן.

— אַ משׁוֹגְעָנָע ווּלְעַט גֻּעוֹאוֹרָן, — האט געזאגט אַז עטערע יַד צו אַ צוּוֹיטָן. — דֵי אַיְעָר ווּילָן זיכן קליגען פָּאָר דֵי הַינְּטִיקָע קינדעָר האבן טאטע-מאמע דֵי ווּרט אַט אָזְזִי פִּיל. דער יַד האט אַפְּגָעָמָסָט אַוִיפּן פִּינְגָּעָר, וואָס דָאַס האט בָּאַדְאָרֶפֶט צו הייסן: גַּאֲרַנְיִשְׁטָט.

— אַיך ווּל אַיך זַגְן דָעַם אַמְתָה, רַחִימָם אַז דָעַם אלעט זועגען שוליך די מעשה-ביבלעך מען וואָלט זיך באַדְאָרֶפֶט פָּאַרְבָּעָנָען, אַט דֵי מעשה-ביבלעך, אויפּן פְּיִיעָר. קרים באָוַיְיזָט זיך דער פָּאַקְוּ-טְרָעָגָעָר, ווּרט אַ בהלה אַין שְׁטוּב, מען כָּאָפָט זיך צו זַי זַי צו מְצָה-וּאָסָעָר. דֵי ווּיבָעָר לעקָן מִשְׁׁזָּדָה פָּוֹן אַט די אַיסְטָרָאַכְטָעָנִישׁן אַז דֵי טעכטער מִינְיָעָן, אַז אלְצִדְינָג, וואָס שְׁטִיטָ דָאַרְטָן, אַז תוֹרַת-מָשָׁה, אַז מען דָאָרָף אלְצִדְינָג נָאַכְתָּאָג, פּוֹנְקָט, ווי סְשִׁיטִיט דָאַס גַּעֲשִׁיבָּן. אַבְּנָעָמָן אַקְרוֹאָט.

— נאָדִיר אַ סְדָּה מעשה-ביבלעך, — האט אַפְּגָעָפָגָנָפָעָט אַז אַנדְרָעָר יַד אַונְטָעָר דָעַר נָאָז. — אַיך בֵּין אַ מַאְל גַּעֲוָעָן אַ בעָלָן צו זַעַן, וואָס סְשִׁיטִיט גַּעֲשִׁיבָּן אַז דֵי מעשה-ביבלעך — האב אַיך אַגְעָטָאָן דֵי שְׁפָאָקוֹלָן, פָּאַרְשְׁטִיט אַיך מִיך, אַז אַרְיִינְגָּעָקָוּקָט אַז אַז מעשה-ביבלָע, אויב כְּהָאָב קַיְיָן טְעוֹת נִישְׁתָּאָט.

הַזְּמִינָה: אַגְּזָן זַעֲמָן סְמִינָה - נְאַלְמָן
אַגְּזָן: " " אַזְּמָן - גַּנְצָל

אייזיק מאיר דיק געוו
אַגְּזָן, אַזְּמָן סְמִינָה - נְאַלְמָן
— נָאָז, נָאָז, נָאָז, נָאָז
דערוועסט פּוֹן דָעַם מעשה-ביבלָע
— עַפְעַס אַ מעַשְׁה מִיט
ערשטער. — הַלְמָאֵי לְאַמְקָץ
יאָן שְׁפִּיזְקָץ, ווי סְשִׁיטִיט אַ
אַיך נִישְׁתָּאָט, אַבְּעָר אַיְזָן זַעַן
די נִיעַע פִּיגָּל, וואָס הַלְטָן,
אוֹיסְבְּלָדְעָוּן, מַאְכָן מִיט
פְּלָזְעָם אַגְּנָעָרָפּן אַיְנָעָר
— אַיְנָעָר פּוֹן יַעֲנָע פִּיגָּל
אַרְיִינְגָּעָקָוּקָט. אַז עַרְד פּוֹן ה
וָאָס הַתְּמַעַט זַיך אַמְּיָד אַז
מעשה-ביבְּלָע זַעֲנָעָן נִישְׁתָּאָט
גִּישְׁתָּאָט גַּעֲפְּלָיָגָן — נָאָר בְּיכָה
לְעָבָן מִיתָּן אַקְרוֹאָט, זַעֲנָעָן אַז
פּוֹן וּלְטַזְאָכָן. אַמְתָה, זַי לְאָכָה
וָאָס מִיך יַדְן הַלְטָן זַיך זַעַן
בָּאַרְגָּסִינִי. כְּלָעָבָן, סְיוֹאָלָט
יַדְן מִיט בְּעָרְד זַעַלְן אַרְיִינְקָה
וּוּרָעָן, אַז נִישְׁתָּאָט אַוִיָּה יַעֲנָעָר
כָּעַט אַיְבָעָר אַיְעָר כְּבָדָה, לִיג
וּסְעָרָס אַז נִישְׁתָּאָט.
יַדְן הַבְּיַלְעָד מען וּוּלְעַט גֻּעוֹאוֹרָן,
רַ' שְׁלָמָקָע אַפְּיִיקָוָר. אַז בַּע
סְפִּימָלָע, וואָס גַּיְיָע אַוִוָּיכ
הַאָט אלְעָמָן צְעָטָרִיסָלָט אַז
שְׁמוּעָס.

אייזיק מאיר דיק געוו
לִיבָּשׁ קָאַמִּינְסָקִי, הַאָט גַּעַשְׁו
דֵי צְנוּהָה פְּרָעָלָע, הַאָט
אַיְבָעָרְמָאָרָגָן וּוּעַט זַיך נָאָז

איז אויפן שער-בלעטל געווען אונגעגעבן א געוויסער **אמ"ד** ער זאל זיין טאקע
א היגער, א וילנער היסט עס, דער מחבר.
— נו, נו, — האט ניגעריך געפרעט א צויטער, — וואס האט איר זיך
דעוווסט פון דעם מעשה-ביבל ? טשעקוועז צו הערן.

עפעס א מעשה מיט א פארליבעניש, — האט אים אפגענטפערט דער
ערשטער. — הלמאי לאמיך זאגן, ס'אייז געווען זיער קונציגק געשראבן, וויציך
און שפץיך, ווי ס'שטייט אויפן שעדר-בלאט. די מעשה מיטן אקוראט געדענוק
איך נישט, אבער אין זאך בין איך געוואר געווארן: אzo דער מחבר איז פון
די ניע פיגל, וואס האלטן, אzo יידן זונגען אונגשטאנגען, מען דארכ' זוי א ביסל
איסביבלדעווען, מאכון מיט ליטין גלייך. איר וויסט שווין, מסתמא, וואס דאס
היסט בי דעם מיט שרייבורלעך: מיט ליטין גלייך.

— איך האב ליב, אzo יידן רעדן סתם אין דער וועלט אריין, — האט זיך
פלוצעם אונגרופן אינער פון דער עדה, — מעשה-ביבלעך, פארליבעניש,
איןער פון יונע פיגל — איך, מינגע ליבע יידן, האב געליענט, נישט נאך
אריגגעקוקט. אן עריך פון הונדרט מעשה-ביבלעך פון דעם דאויקן שרייבור,
וואס חתמעט זיך אמ"ד אונז היסט ער אייזוק מאיר דיק, די דאויקע
מעשה-ביבלעך זונגען נישט קייז סתם אויסטראקטענישן — נישט געשטויגן,
נישט געלוליגן — נאך ביבלעך, וואס האבן א מיין. זיי מאלן דאס יידישע
לעבן מיטן אקוראט, זונגען אויסן צו בילדן דעם פראסטען מענטש, אים דערציילן
פון וועלטזאכן. אמת, זוי לאכון אפ פון דעם מיט יהוש און אנדרע גארישקיין,
וואס מיר יידן האלטן זיך נאך מיט זוי, גלייך זוי וואלטן געשטאמט פונעם
בארג סיינ. קלעבן, סיואלט נישט געשאָט, אzo נישט נאך וויבער, נאך אפיקוּל
יידן מיט בערד זאָלוּ אַרְיִינְקָוּן איז די דאויקע מעשה-ביבלעך. זוי וועלן געוויר
ווערין, אzo נישט אויף יונער זיט מל ענדיקט זיך די וועלט, אונז איז זיך
בעט איבער איכער כבוד, ליגן ווי דער ווארטע איזן כריין אונז מינגען, איז קיין
ויסרטס איז נישט.

יידן האבן זיך איבערגעקוקט; ווער איז דאס דער חכם עתק ? אהא, ס'אייז
ר' שלומקע אפיקורס. א בעיל-מלאה, וואס האט זיך צוגעכאָט צו די ניע
ספרימלעך, וואס גיינע אַרְוִים אויף עבריטיטש. זוי, די פרומע יידן, וואלטן
אים גענטפערט, אונז נאך ווי אוזי גענטפערט, ווען נישט א פאסיינגן, וואס
האט אלעמען צעטראיסלט אונז געמאָט פאָרגעען איז דעם בין נאך וואס געפריטן
שמועה.

אין לייבוש קאמינסקי שטוב האבן זיך איבערגעשריגן קולות. ער, رب
לייבוש קאמינסקי, האט געשരיגן: „ס'וועט זיין אוזי ווי איך וויל”. זיין וויבער,
די אשה צנעה פערעלע, האט זיך געבעטן: „נאך נישט מיט פעם, לייבוש, בין
איבערמאָרגן ווועט זוי זיך איבערטראָכטן. זוי איז א געטראָיע טאָכטער אונז

אלט מענטשן, קראָמערטס, בעלי-
דער בער יונגע און אלטע. אזונגע,
געריטן זיך ערשות צו קינדלען,
געטיטטלט מיט די פינגער צו
געוווין, א יאמער.
ו זיין און ניין, — האט געזאגט
ע ווילן זי פאָרוֹאָרגָן, גיבן איר
אָרג, דער חתן איז א צאָצָק,
דער אויבערשטער איז מציאָה
צט איזן די גאָסן פאָר שמחה.
ערופן א צויטע יידענע, —
ד נאָכָעָגָעָבָן, דער בת'יחידה,
דאָס, אפשר יונצ ? — איצט
געעקסנט און וויל נישט דעם
ווען שרייט חלשת, און דאָ
יעבן.

וועאנט און עלטערער ייך צו א
די הינער. בי די הינטיקע
ל.

וואס דאס האט באָדָאָרֶפֶט צו

אין דעם אלעט זונגען שוליך
ברענגן, אט די מעשה-ביבלעך,
זיך, וווערט א בהלה און שטוב,
וועיבער לעקן ממש די פינגער
געגען, אן אלצדינג, וואס שטייט
נאָכָעָגָעָבָן, פונקט, ווי ס'שטייט

אַפְּגַּעַנְפָּעָט אָן אַנְדָּרָעָרְ יֵיך
בְּעָלָן צּוּ זָעָן, וואס ס'שטייט
געגעטן די שפֿאָקָוּן, פָּאָרְשָׁטִיט
אויב כ'האָב קִין טֻוּת נִישְׁט,

ס'אָלַען זָמָן זָמָן
ס'אָלַען זָמָן זָמָן
ס'אָלַען זָמָן זָמָן

אי-ציך מאננער

ווער וויסט מיט וואס די מרגע, ווען סהאט שווין געהאלטען אוון דער קריסטעלעכער דאקטאר, געהאנגען צו רב ליבוש קאמינס — וואס קומט דא פאר? — וואס איז גראד פארבייגעהאנגען געפרעגט האט ער איינעם, גאמינסיטער אוון ס'איין פונקט קאפויאן, אוון ער קאן באויזען מיט זאגט, גענט געוזנט. האבן געתנטער. ער קאן ווינע יידן או גענטער. ער קאן ווינע יידן או מוו ער אלע לאון אויסראעדן, אפון הנודערט וווערטער אויפכאפ' א שליל צו עפעס, אבער ני מען דארף געפינען דאס פאסיק און סהאט נישט געדויער אויף דער האנט. קלאר ביז צו אין יידישן לעבען וואס נויטיק גלויבגענישן פלאטערן ארום ווי פַּי גאס. ער דערמאנט ויד דאס וואכן. ער איז אהימגעגען? האט ער געזען, ווי יישראלייך דשולחויף, אוון ער, איזיוק מאיר דיל ווילבעגען לאטע, וואס די לאויקער.

מילא א יתומ — האט ער טאטע-מאמע מונן שטאובן. אוון זיך וואלגרון אין שולחויף, הוייקער, איך בעט איז? כדי די איזוי האט דיק געטראכט זדי חזוק-לאטע אויפן יידישן זדי טראגן דעם הויקער מיט גד דער עולם איז זיך צוביין אוון איזיוק מאיר דיק האט זיין

וועט טאן וואס טאטע-מאמע וועט הייסן?... די טאכטער האט אבער געוינט אוון ווינגענדיק געשריין: „ניין, ניין! איך וועט ביז מיר גאנריש פועלן, איך וועל גיכער גיין פון דער וועלט, אידייער צו נעמען איז חייציקל אלין פאר א מאן? — ווער איז דאס דער חייציקל אלין? — האבן איבערגעפראגעט די וויבער, דער חתן אירער? דוכט זיך, או ער הייסט גאר אין גאנצן אנדרער. חייציקל אלין, — האט זיך אפגרוּפָן שלומקע אפיקורס מיט א טריומט פירדיקער מינע, — דאס איז א העלה, א געראי פון איזיוק מאיר דיקס מעשה. די יידן אוון די יידענעס האבן זיך איבערקוקט, אוון וויער איבערקוקן זיך האט באטיטיט: ער רעדט פון הייז, צי ער איז סטם א חסידעה, אט דער ייד. וואס קער זיך אן אט דער, געראי פון איזיוק מאיר דיקס מעשה מיט לייבוש קאמינסיט טאכטער אוון מיט דעם שידוך, וואס רב ליבוש וויל לא און זיין בתיחידה וויל נישט, אוון ס'איין איך ליבערשט צו גיין איז קבר ארין, איזייער צו דער חופה?

דער „אפיקורס“ האט, ווינט אois, פארשטיינען דאס איבערוינקען זיך און ער האט נישט קיין סך געברלייש און אנגעהובן צו דערציילן די מעשה מיט דעם נגיד, רב שמערל שיפער, אוון זיין תכשיט חייציקל. ער האט די מעשה געדענטק פמעט ווארט בי ווארט און וואלט זיך זיכער דערציילט פון אנהויב ביזון סות, ווען סיואלט זיך ריב ליבוש קאמינסקי: „א דاكتאר! א דاكتאר!“ גרשון דער משות איז אrosisgalapen פיליל-אויס-בויגן, זיך דוכגעשלאגן מיט די עלנביוגנס דורך די רעדעלעך יידן און יידענעס, וואס זונען געתנטאגן פארו הוי. משמעות, איז די בתיחידה האט ווידער געהלשת און נאר איז גאט וויסט, ווי די מעשה וועט זיך ענדיקן. — די מעשה וועט זיך ענדיקן — האט זיך אפגרוּפָן בערל מלמד — מיט דעם, וואס רב ליבוש וועט אויספֿרֶן זיין, אוון די חתונה וועט זיין, ווי גאט האט גבעאטו און — פטור.

— פון ווען און זונט איך עס איז חכם, רב בער? — האט זיך געהיצט דער „אפיקורס“. — ליזט מען שמצעט, זונען מלמדים דזוקא נישט פון די גאר גרויסע חכמים. אוון איז איך ווילט איך איבערצייגן אויף קלאר, גייט אהיים און ליענט איך דורך דיקס, „מעשה וועגן דעם מלמד ר' חייקל יענטעס פון דער שטאט פינסק, וואס איז געשווומען קיין אמעריקע“, איזו סיועט איך ליכטיק ווערן אין די אויגן.

— ווארט פאר א ווארט, דער מלמד מיטו „אפיקורס“ האבן זיך געהיצט. דער מלמד האט געשהן מיט פסוקים און דער, „אפיקורס“ מיט גלייכווערטלעך און מיט טיעטשען וווערטער, וואס ער האט זיך אויסגעלערנט פון דיקס מעשה-ביבלעד.

(1929)

. איז איז זיין זיך איז (ט' 4)

ווער וויסט מיט וואס די מלחה וואלט זיך גענדיקט. נאר גראד אין דער רגע, ווען שאאט שוין געהאלטן בי פטעש, איי פארן הוין פאראפערן א קראפעטן און דער קרייסטעלעכער דاكتאר, אין א לאנגן, שווארץ האועלך, איי ארינדי געאגנגן צו רב ליבוש קאמינסקי אויף א וויזט.

— וואס קומט דא פאר? — האט פלוצעם א פרעג-געטאן אייזיק מאיר דיק, וואס איי גראד פארביגגעאגנגן און געזונ דאס געזמעל מיט יידן און יידענעס. געפרעגט האט ער איינעם, נאר אングעהויבן צו דערצילן האבן טטלעכע מיט א מל. יעדער האט עפעס געוווסט, וואס דער צוויטער האט אפוגעלילנט, באויזן, אן ס'איין פונקט קאפויער. איי דוכט זיך גוט, קומט דער דרייטער און זאגט, אן ער קאן באויזן מיט עדות, אן ס'איין גאָר אנדערש, ווי יונע בידע האבן געוזנט.

דיק איין געשטאנען און האט זיך צוגעהרט מיט גויס אינטערעס. ער איי גענטער ער קען זיינע יידן און וויסט, אן אויב ער וויל עפעס געוויר ווער, מוו ער אלע לאוּן אויסרעדן, אויסטיטישן, דרייען מיט די פינגעער, און דערנאנך פון הונדרט וווערטער אויפיכאָפּ אינס, אבער א וויכטיקס. יעדעס וארט איז א שליסל צו עפעס, אבער נישט יעדער שליסל פאָסט זיך צו יעדן שלאָס. מען דאָרָך געפינגען דאס פאָסיקע ווארט, וואס זאל קלאר מאָן דעם עניין ... און ס'האָט נישט געדערטרט קיין סד און ס'איין פאר אים אלץ געלעגן אויף דער האנט. קלאר בין צום וויטיק, פאָרָאן נאר א סד טונקעלע ווינקלען אין יידישן לעבען, וואס נוּיטיקן זיך איין א תיקון. אינגרעדענישן און אבער-גולויבענישן פלאָטערן אָרוּם ווי פֿלאָדערמײַן און פֿילַן זיך היימיש אויף דער יידישער גאָס. ער דערמאָנט זיך דאס טשעקוּאוּ בֿאָגּוּגּוּנִיש פֿון צוּרִיךְ מיט טטלעכע וואָן. ער איי אָהיַמְּגַעְגַּנְגָּן שפֿעט בעי נאָכְט, און דורךְגַּעְנִידְקָעֵט דעם שולחוּף האט ער געזונ, ווי יְשָׁרָאֵלִיק דער יְתּוֹם דֶּרֶיט זיך אָרוּם אַינְגַּרְלִין אַיבָּרָן שולחוּף, און ער, אייזיק מאיר דיק, וואָלט געאנט שׂוּוּרָן אָן ער האט דַּי זְוַלְבָּרְנוּ לְאַטְעָ, וואָס דַּי לְבָנָה האט מעשה-חֹזֶק צוּגְעַלְיִיגְט צוּ דַּעַם יְתּוֹמָס הַיְּקָעָר.

מילא א יתומ — האט ער דענסטמאָלט געטראָכֶט. ס'מאָן זיך אַזְעַלְכָּע זאָכָן. טאטע-מאָמע מזון שטארבוֹן, אווי איי ער סְדַּר-הָעוֹלָם. אבער צי יעדער יתומ מוו זיך וואָלְגָעָר אַין שולחוּף, דאס אַין שׂוֹין אַ קְשִׁיה. און צו וואָס טוֹג דער הַיְּקָעָר, אַיך בְּעֵת אַיך? פְּדַי דַּי לְבָנָה זאל אויף אַים לִיגְגַּן אַיך חֹזֶק-לְאַטְעָ אוּפּוּ יְדִישִׁן הַיְּקָעָר בְּרָעָנֶט אַין יִידְן פֿילַן עַס אַפְּלִילוּ נִישְׁט, זַיְּ טַרָּאָגָן דַּעַם הַיְּקָעָר מִיט גְּדוּלָּות וּזְיַי אַזְמָתָן יְחֹסִּידְרָיוֹן.

דער עולָם אַין זיך צוּבִּיסְלָעֵךְ פֿונְגְּנְדְּעַרְגְּגָנְגָּן. יעדער אַין זיין וועג אַין אייזיק מאיר דיק האט זיך אויך דערמאָנט, אַוְיַגְנְטָלָעֵךְ האט ער שׂוֹין

דָּיק גַּעֲשָׁרִיגָּן: „גַּיִן, גַּיִן, גַּיִן! צָרְגַּיְן פָּוֹן דָּעַר וּוּלְעַט, אַיְדָעָר

אַבְּן אַיְבָּרְגָּעַפְּרָעָגְטָן דִּי וּוּיְבָעָר, דָּרָר אַיְגָּנְצָן אַנְדָּרָשׁ. לְוּמְקָע אַפְּקָוֹרָס מִיט אַ טְּרוּמָה. פָּוֹן אַיְזָיק מאיר דיקס מַעְשָׁה. זַוְקָט, אַין וּיְעַר אַיְבָּרְקוֹן זיך תָּחַם אַ חֲסִידָהָה, אַט דָּעַר יְיָד. מַאְרָר דיקס מַעְשָׁה מִיט לִיְּבָשָׁן רְבָּר לִיְּבָשָׁן וּוְיל יָא אַן זַיְן כָּרְבָּר אַרְבָּין, אַיְזָעָר נָעַמְשָׁס אַיְבָּרְוִוִּינְקָעָן זיך אַן דָּרְצָיְילָן דִּי מַעְשָׁה מִיט חַיְצִיקָל. ער האט דִּי מַעְשָׁה זַיְבָּר דָּרְצָיְילָט פָּוֹן אַנְהָוִבָּר מַוְרָאְדִּיקָר קוּוִיטָשׁ, אַ שָּׁאָרָף קָאָקְיָי: „אַ דָּקְטָאָר! אַ דָּקְטָאָר!“ יְסִיסְ-בּוֹגָן, זיך דָּכְגַּשְׁלָאָגָן מִיט ס, וּוּאָס זַעַנְגָּן גַּעֲשָׁטָאָגָן פָּאָרָן לשָׁט אַן נָאָר אַיְן גָּאָט וּוּיסְט,

אַפְּגָעָרְפָּוּן בְּעָרְלָל מַלְמָד — מִיט דִּי חַתּוֹנָה וּוּטָזְבָּן, וּיְגָאָט

בְּ בָּרָע? — האט זיך גַּעֲהִיצְטָלָם דָּזָוקָא נִישְׁט פָּוֹן דִּי גָּאָר צַיְצִיגָּן אויף קלָאָר, גִּיטָּה אַהֲיָם צַלְמָד רִי חִיקָּל יְעַנְטָעָס פָּוֹן רִיקְעָע, אַן סְיֻוּעָט אַיְיךְ לִיכְטִיק

„אַפְּקָוֹרָס“ האַבְּן זיך גַּעֲהִיצְטָל, מִיט גַּלְיְיכְוּרְטָלָעֵךְ אַן לְלָעָרְגָּטָן פָּוֹן דיקס מַעְשָׁה-בִּיכְלָעָר.

דבורההקע די דרוקערקע האט זי געתנההט, — וואש איך צופיל. ווער האט עס גיט סויינ גיט. איר טרייבט מהאט איר אבער גארן געשפערט און האט אויסגעפע זי זונען אי אינטערעסאנט, מען קאן זי אי ליענען, איז שרייבן מיט א סך טיטשעשע זאל זיך אויסלערונגען א בעס די דרוקערקע האט אים רובל. א שטיך געזונט האט ז מאיר איין אַרְוִישָׁגָעָגָנָגָעָן הָזֶה זי דער שטייגער, יעדן זונען מיט א רובל מער.

פארבייגיגענדיך אויף צ געלביבן, זיך א ווילע צו שווין געווען טיטיל, גליק גאו — איין די טאכטער שווין ז מארגן, איבערמארגן, זיך טא „וואזוי סייאַל נישט זיך זועל איצט שרייבן, וועי מאמעס. און די טאכטער, דזוקא מיט דעם, וואס איר שפיכל, וואס ער גרייט זיך טרייט איין ער אהימגעגןגען

פונ לאנג באדערפט צו זיין אין ראמס דרוקערין. ערשטנס האט ער מיט זיך א שפאלג ניע מעשה „דרער וויבערערער ער סוד“. דער ערלום ווועט פון דער מעשה גאר אנקועלן. און צויטנס, צויטנס וויל ער איבערשומען מיט איר, דער דרוקערין, דבורההקע, איר געבן צו פארשטיין אין צוויי רובל פאר א מעשה ביבל אין זיך ווינציג. — סטיטיש, וועט ער איר זאגן, — דבורההקע, זאלט איר מיר געזונט זיין, מינגע מעשה-ביבלעך ליענט מען, קיין עינ-הדרע, געשמאָק. מען ריביסט די קלינגע בעכעלען פון אמר'ד ממש פון די הענט, איין פאַרוֹאַס-זשע זאל טאָקע דער מחבר נישט האָבן באָטש דריי רובל פאר א מעשה?

און איזיק מאיר דיק זעט שווין אין דמיין, זיך דיזוקע בריטיע יידענע, מיט די קלוּגַע, שווארצע איזוגן, ראנגולט זיך מיט אים, וויל נישט אַינְגַּיִן אַרְיךָ זינגע תביועת, אבער סַעֲדָה אַרְיךָ זוּטָן בְּאַלְפָן, זיך אַטְוִיטָן בְּאַנְקָעָס. ווֹאַרְוּם ווֹאַס, אַשְׁטִיגְגָּעָר, קאן זי טאן? אויפֿהערן דרוקן דיקס מעשיות? גיט שווין גיט. זיידיש וויבער ווועלן האָבן פַּאֲרַשְׁטָעַטָּע שְׂבָתִים אָון דבורההקע וועט אַנוּוּרָן אַנְשָׁקָהדיין פְּדִיּוֹן, ווֹאַס בִּידִיעַ זָאַכָּן — אַזְוֵי טְרָאַכְּט אַיְזִיק מאיר דיק, — קאנגע נישט געמַאלַט זיין. סִידְיוֹן סַעַדְתָּן אַנְשָׁעַרט אָן אַמְּגַלִּיק רְלִי.

דער שווארצע דאקטאר אַין דער קַאַרְעַטָּע אַין פַּאֲרַבְּיַגְעַפָּרָן. דיק האט אַים באָמְעַטָּק אָון ער האט זיך דערמאָנט אַין דעם, ווֹאַס די זִיְדָן האָבן אַים דערצְיַילַט וועגן לִיְבָוש קָאַמִּינְסְּקִי אָון זִיְדָן טַאַכְטָעָר. סִיאַן זישט די ערשטע אַון נישט די לעצטַע טְרָאַגְּדִּיעַ אַין זִיְדָן פַּאֲמְלִיעַלְעָבָן. אַסְטָל מַלְעַן אַין פְּאַרְאָן זיך אַזָּא סְכָסָוך מִיטָּן נְצָחָן פָּוֹן טָאַטְעַ-מַאְמָעָ, אַבער אַין דעם פָּאַל אַין פְּאַרְאָן די סְפָנָה, אַז אַוְיבָּ רִי לִיְבָוש קָאַמִּינְסְּקִי וועט נישט נָאַכְגָּעָבָן, זאל דָּאַס יְנוּגָעָ מִידְלָן גִּיְיָן פָּוֹן דער וועטלט. דָּאַס חַלְשָׁן אַלְעָ ווֹיְלָעָ אָון דָּאַס מָוֹן אַנְקָוּמָעָן אַלְעָ מַלְעַן דַּאַקְטָאָר, זיינָן באַשְׁיַמְפָעָרָלָעָ אָז סְקָאַן זיך, חַלְילָה, אַוְיסָלָאָן זִיְעָר, זִיְעָר שְׁלַעַטָּ.

די פָּאַנְטָאַזְיָעָ פָּוֹן דָּעָם פַּוְּפְּצִיק-יַיְאָרִיקָן מַעַשְׁה-שְׁרִיבָעָר האט אַנְגָּעָהָיָבָן צו שְׁפִילָן. ער האט בְּפִירּוֹש גַּעֲפִילִים, זיך עַס פִּיקְטָ זיך אַוְיסָ אַנְיַעַמָּה אַ מעַשָּׁה גַּעַונְמָעָן פּוֹנוּנָם לְעָבָן. „אַ מעַשָּׁה שָׁהָה, ווֹאַס האט פָּאַסְטָר אַין דער שְׁטָאַט אַילְוָן. פָּוֹן דער מעַשָּׁה קָאַן אַ יְעַדְרָר וּזְעָן, סָאַרְאָ אַמְּגַלִּיק סִיאַן אַגְּשָׁעָן מַיְתָּ דָּעָר בְּתִיחְיָה פָּוֹן רְבָּ לִיְבָוש קָאַמִּינְסְּקִי, ווֹאַס וּאַרְ וּנְגַדְעַרְשִׁין“. *

אַזְוֵי טְרָאַכְּטָנְדִּיק אָון קלערנדִיק, אַזְוֵי צְגַעַקְוָמָעָן צו ראמס דרוקערין. ער האט אַיבְּעַרְגָּעָגָעָבָן זיין מַאַנוּסְקִרְפְּט אָון פָּאַרְפְּרִט אַ שְׁמָועָס וועגן דעם אָון יְעַנְעָם, בֵּין ער אַזְוָקְוָמָעָן צו דעם עַנְיָן, ווֹאַס האט אַים גַּעַקוּוּטָשָׁט, גַּעַמְלָעָךְ, אָז ער ווֹיל פָּוֹן הַיְנָט אָז פָּאַר אַ מעַשְׁה-בִּיכְלָךְ דָּרְכִּי רָוְבָּל, אָון נישט יְוָשָׁר, אַז מַחְבָּר מָוֹן אַוְיךָ לְעָבָן, בְּפִרְט, אָז מַיְנָעָ מַעַשְׁה-בִּיכְלָעָךְ שְׁלִינְגָּט מעָן, זִיְעָר האַלְעָשָׁקָעָס ...

דָּבָרְהַקָּעַ דִּי דָּרוֹקָעַרְקָעַ הָאָט אָוִיגָעָעָפָנֶט מָוֵיל אָוּן אָוִיעָרָן: — סְתִיְיךָ, —
הָאָט זַי גַּעֲטָעָנָהָט, — וּוֹאַשׁ רַעֲדָת אַיר, רֵ' אַיְזָיק מָאֵיר? צְוַיִּי רַוְבָּל עֲזַעַן שְׂוִין
אוֹיךְ צְוַפְּלַי. וּוֹעֲדַר הָאָט עַס גַּעֲהָעָרָט אָוִינָס: דָּרֵי רַוְבָּל פָּאָר אַמְעָה-בִּיכָּל?
גַּיִיט שְׂוִין גַּיִיט. אַיר טַרְיִיבָּט קָאָטָאָוּסָם.

סְחָאָט אַיר אָבָּעָר גַּאֲרְנִישָׁט גַּהְאָלְפָן. אַיְזָיק מָאֵיר דִּיק הָאָט זַי אַיְנָי-
גַּעֲשָׁפָאָרָט אָוּן הָאָט אָוִיגָעָפָרִיט זַיְנָס. זַיְנָעַ מַעַשָּׁה-בִּיכָּלָעַ הָאָבָּן שְׂוִין אַשְׁמָה.
זַיְיָ וּנְעַן אַיְ אַינְטָעָרָעָסָאנָט, אַיְ בַּאֲלָעָרְדִּיק, מִיטָּ קָאָטָאָוּסָלָעַד אָוּן מִיטָּ עָרְנָסָט.
מַעַן קָאָן זַיְיָ אַיְ לַיְעָנָעָן, אַיְ לַעֲרָנָעָן פָּוּן זַיְיָ. לַעֲצָנָס הָאָט עַר אַגְּגָהָיוּבָן צַוְּ
שְׁרַיְבָּן מִיטָּ אַסְּדָ טִיטְשָׁעָשׁוּ וּוּרְטָעָרָמִיטָ דָּעַרְ פָּוּנָה, אַזְיָן, "טִיעָרָעָ לְעֹזָרָין".
זַאָל זַיְ אַוִיסְלָעָרָבָן אַיְ בִּיסְעָלָעָ "טִיְיךָ".

דִּי דָּרוֹקָעַרְקָעַ הָאָט אִים פָּאָר דָּעַם נִיְיעַמְשָׁה-בִּיכָּל בָּאָצָאָלָט גַּאֲנָצָעַ דָּרֵי
רַוְבָּל, אַשְׁמָקָעַ גַּעֲזָוָנָט הָאָט עַס אַיר גַּעֲקָאָסָט, אָבָּעָר זַי הָאָט בָּאָצָאָלָט, אָוּן אַיְזָיק
מָאֵיר אַיְן אָרוּסָגָעָגָנָגָעָן הָאָפָעָרְדִּיק, צְוַפְּרִידָן פָּוּן דָּעַם נְחָזָן. אַיְצָט וּוּעַט עַר,
וּוּי דָעַר שְׁטִיגָעָר, יְעַדְעַ וּוֹאַךְ אָדָעַר צְוַיִּי צְוַשְׁטָעָלָן אַזְיָעַמְשָׁה אָוּן בָּאָקָוּמָעָן
מִיטָּ אַרְבָּלָמָעָרָן, וּוּי טָאָטָעָמָאָמָעָ וּוֹלִין.

פָּאָרְבִּינְגִּיְעָנְדִּיק אַוְיךְ צְוַיִּיקְ רֵ' לַיְבָושְׁ קָאָמִינְסִיקִיס הָוִיָּן, אַיְזָיק
גַּעֲלָבָּן, זַיְד אַזְיָ וּוּיְלָעָ צְגָהָעָרט, אָבָּעָר עַר הָאָט גַּאֲרְנִישָׁט גַּעֲהָעָרָט, סְאַיְן
שְׂוִין גַּעֲוָעָן שְׁטִיל, גַּלְיִיךְ גַּאֲרְנִישָׁט גַּעֲשָׁעָן. אָפְשָׁר, — הָאָט עַר אַטְרָאָכָט גַּעֲטָאָן,
— אַיְזָיק דִּי טָאָכָטָעָר שְׂוִין מַסְפִּים צָוָם שִׁידּוֹד אָוּן דִּי חַתּוֹנָה וּוּעַט טָאָקָעָ זַיְן
מָאָרָגָן, אַיְבָעָרְמָאָרָגָן, וּוּי טָאָטָעָמָאָמָעָ וּוֹלִין.
וּוּי אַזְיָ סְזִיאָל נִישָׁת זַיְן, — הָאָט עַר בָּאָשָׁלָאָן, — אַיְן דָעַר מַעַשָּׁה, וּוּאַס
אַיךְ וּוּלְאַיְצָט שְׁרַיְבָּן, וּוּלְאַיךְ זַיְיָ גַּעַבָּן אַגָּבָ, אַטָּ דִּי דָּזְוִיקָעָ טָאָטָעָס אָוּן
מַאָמָעָס. אָוּן דִּי טָאָכָטָעָר, דִּי בַּתְּיִיחִידָה, וּוּעַט אַיְן מִינָן מַעַשָּׁה חַתּוֹנָה הָאָבָּן
דוֹוקָאָ מִיטָּ דָעַם, וּוּאַס עַר גַּרְיִיט זַיְדָ אַפְּצָוָטָן אַיְן זַיְיָ נִיְעָרָמָעָה אָוּן מִיטָּ אַיְלִיקָעָ
טָרִיט אַיְזָיק עַר אַהֲיִמְגָעָגָנָגָעָן, כְּדִי זַיְדָ זַיְזַעְצָן שְׁרַיְבָּן...
ל

! זַיְדָ זַיְזַעְצָן ≠ זַיְזַעְצָן !

קָרְבָּנִי. עֲרַשְׁתָּגָס הָאָט עַר מִיטָּ זַיְדָ. דָעַר עַולְם וּוּעַט פָּוּן דָעַר מַעַשָּׁה
עַר אַבְּרָשְׁמָוּסָן מִיטָּ אַיר, דָעַר זַיְזַעְצָן אַזְיָיִלְוָן צְוַיִּי רַוְבָּל פָּאָר אַמְעָה-
בִּיכָּל אַיר זַאָגָן, — דָבָרְהַקָּעַ, קִיְין עַיְנְהָרָעָ, גַּעַשְׁמָקָן.
שְׁפָוּן דִּי הָעָנָט, אַיְזָיק פָּאָרְוָאָס-זַוְּשָׁע
רַוְבָּל פָּאָר אַמְעָה ?

זַוְּשָׁע, וּוּדִי דָּזְוִיקָעָ בְּרִיטִיעָ יַדְעָנָעָן,
מִיטָּ אִים, וּוּלְ נִישָׁת אַיְנְגִיָּן אַוְיךְ
אַטְוִיטָן בָּאָנְקָעָס. וּוּאָרָום וּוּאָס,
דִּיקָס מַעַשָּׁוֹת ? גַּיִיט שְׂוִין גַּיִיט.
בְּתִים אָזְזָן דָבָרְהַקָּעַ וּוּעַט אַנוּעָרָן
אַזְוּזָן טַרְגָּאָט אַיְזָיק מָאֵיר דִּיק, —
אַזְוּזָן אַזְוּזָן אַוְמְגָלִיק רְלָן.

טַעַן אָזְזָן פָּאָרְבִּינְגִּיְעָפָרָן. דִּיק הָאָט
יַיְן דָעַם, וּוּאַס דִּי יַיְן הָאָבָּן אִים
תָּאָכְלָתָה. סְאַיְן נִישָׁת דִּי עַרְשָׁטָעָ
אַמְלִילְעָלְבָּן. אַסְּדָ עַנְדָקָט
אָבָּעָר אַיְן דָעַם פָּאָל אַיְזָיק
נִישָׁת נַאֲכָגָבָן, וְאַל דָאָס יוּנָגָע
יַיְלָעָן דָאָס מוֹזָן אַנְקָוּמָן אַלְעָ
יַיְקָאָן זַיְדָ, חַלְילָה, אַוִיסְלָאָזָן זַיְיָרָ.

שְׁהַ-שְׁרִיבָעָר הָאָט אַגְּגָהָיוּבָן צַוְּ
זַיְדָ אַוְיסָ אַזְיָעָמָעָ, אַגְּגָהָיוּבָן צַוְּ
הָאָט פָּאָסִירָט אַיְן דָעַר שְׁטָאָט
אַגְּגָהָיוּבָן סְאַיְזָ אַזְיָעָמָעָ
וּוּאַס וּוּרָן וּוּנְגָדָעָרְשִׁין".

גַּעַקְוּמָעָן צַוְּ רַאֲמָס דָרְקָעָרְיִינִי.
זַיְדָ אַפְּרָפִירָט אַשְׁמוּס וּוּגָעָן דָעַם
גַּיְנָן, וּוּאַס הָאָט אִים גַּעַקְוּמָעָטָשָׁט,
גַּעַשְׁה-בִּיכָּל דָרֵי רַוְבָּל, אָוּן נִישָׁת
גַּעֲטָעָנָהָט, — סְאַיְן נִישָׁת קִיְין
בָּעַמְשָׁה-בִּיכָּלָעַקְ שְׁלִינָגִט מַעַן,